

Kormos
István

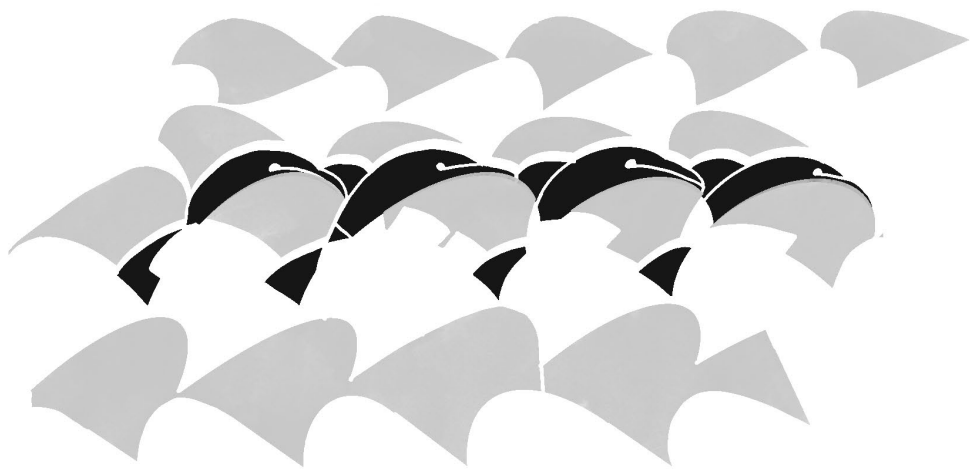
piros delfinek

– 53 vers –

TREND

Kormos
István **piros**
delfinek

– 53 vers –

TREND

Válogatta és szerkesztette:
UGHY SZABINA

Borítóterv: Nemes Anita

A könyv megjelenését az MMA támogatta

MAGYAR MŰVÉSZETI
AKADÉMIA

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
WWW.MORA.HU

© Kormos István jogutódai
© Trend Kiadó, 2023

1923-ban születtem Mosonszentmiklóson. Kapunk egy poros, árkasevolt közre nyílt, ott hömpölygött le a templomdombról minden este a tehéncsorda. Kétéves se voltam, amikor nagyapám, vizet húzván mohás-békás udvari kutunkon, furcsállva nézte: mért ugrándoznak a ház előtt a tehének, bőgve-rugdosva egymást. De csak elvonult a csorda, s mikor leszállt a por, ott ültem még az útközépen, szürkére izzadt ingben, ismeretlen nyelvű mondókákat gajdolvá, legkedvesebb játékomba, egy fém hőmérőtokba homokot töltögetve. Harminc évvel később elmondtam Füst Milánnak ezt az öntudatlanul átélt halálpillanatot; ő csak nézett ki hosszan az ablakon, s ezt mondta: „Fiam, valaki veled játszik.” Förlálltam a porból, a fém hőmérőtokba verseket töltögetek.

NÉVTÁBLA SEHOLNINCS AJTÓMRA

Kivetett a víz alól
fröcskölődő hullám,
kavicsos parton szárítom
bú-buborék hullám.
Nyíryanám és nyárapám
ágaiból lettem,
sarkam alatt ég bizserég,
föld forog felettem.
Hónom alatt van a nap,
mint egy édes sülttök,
ükeim, a batyubálban
teknőn hegedültök?
Szaladtomban pihenek,
míg a hold nem jó fel,
s Titánia veri orrom
lapulegyezővel.
Ajtóm fák közé nyílik,
nyitja-csukja tollam,
karcolászva bűbájolom:
K. I. aki voltam.

ELTÜNTEK AZ ÉGEN

Láttam egy nyáron Mecséren
három nyikorgó szekéren
lehetetlen szépet:
fekete násznépet.

Esküvőztek a cigányok,
megmosdottak mind a lányok,
hétszer szépek voltak,
cigányul daloltak.

Legszebb lány volt a menyasszony,
készülődő ifiasszony,
tízen körülállták,
szép bőrét csodálták.

A vőlegény szivarozott,
tisztá fehér inget húzott,
nem is hegedültek,
dobogva fütyültek.

Három nyikorgó szekéren
nagy port vertek föl Mecséren,
s lehetetlen szépen
eltüntek az égen.

ALUDNÉK

Aludnék egy évet,
hanem hol az ágyam?
Adnám egy éjjelre érte
tizenhárom házam.

Egy volt, az is elrepült,
felleg ködszélére ült.

Vele szállt a Medvetánc,
Weöres Meduzája,
anyám imalánca;
bombatölcsér vize agyagsárga,
szemem veri bugyborékolása.

DÜLÖNGÉLÜNK

Megyünk fekete jövődönk
felé sorban.

Oda is érünk: vagy élve,
vagy csak holtan.

Előttem az öregapám
lassan billeg.
Ráhúznak az útja végén
csuda-inget.

Egyik kezét öreganyám
sírva fogja.
Kicsiny hátához odanőtt
koporsója.

Anyám kontyát messze elől
bontja a szél.
Dinnyét eszik apám a kék
ég szélénél.

Mennek nénjeim, bátyáim,
húgok, öccsök.
Kockát vetett sorsuk fölött
kilenc ördög.

Magától gurul karikám
dombon átal.
Lánypajtásaim futosnak
rongybubákkal.

Hajdanvolt iskolatársak
kéz-láb nélkül.
Kutyám árokparton nézdel
szeme nélkül.

Fák, tűzfalak, malacvisi-
tásos ólak.
Szívetekbe a gránátok
most csapódnak.

Hosszú út, a parázsodon
hányan mennek.
Kavarognak s csukott szájjal
énekelnek.

Dülöngélünk forgó jövőnk
felé sorban.
Oda is érünk: vagy élve,
vagy csak holtan.

IRKALAP SINKA FÜZETÉBŐL

Három nagynéném volt,
három szőke,
szőkeségük lesz itt
rímbe szőve.

Három nevesincs lány,
hajuk sátra
júliusi érett
árpatábla.

Három fehér lábú,
harangszoknyás,
homlokukon megtört
minden rontás.

Hárman kompra szálltak,
felhős ég volt,
nevetésük gyöngyöt
bugyborékkolt.

Örvény-palotában
zölden állván
leste szőkeségük
vízi bálvány.

Kanyargott alattuk
vízi ösveny,
vállukon taszított
égi isten.

Három éjjel várta
anyám őket,
három éjjel hét szál
gyertya égett.

A harmadik éjjel
csapzott-holtan
aranyrécék szálltak
mennymagosban.

Három nagynéném szállt
holdvilágon,
szőkeségük többé
nem kiáltom.

KIFOSZTOTT ERDŐ

December vasboronája
irgalomtalan
tépi-zúzza-boronálja
selyemrongy hajam,
koponyám mezején paták
trappja bizsereg,
fésűm tengerbe hajítom,
s szent barát leszek.

Tíz ujj kifosztott erdőmben,
csukom-szétnyitom,
varjat lincselő egekből
hull fehér szírom,
látva jeges koronámat
szódásló röhög,
orrom hegyén csicsonkáznak
füstös ördögök.

CSILLAG

Versversversvers,
csillaghullás,
béred érte
csillaghullás,
gyermekséged
csillaghullás,
öregséged
csillaghullás,
volt-életed
csillaghullás,
lesz-halálod
csillaghullás.